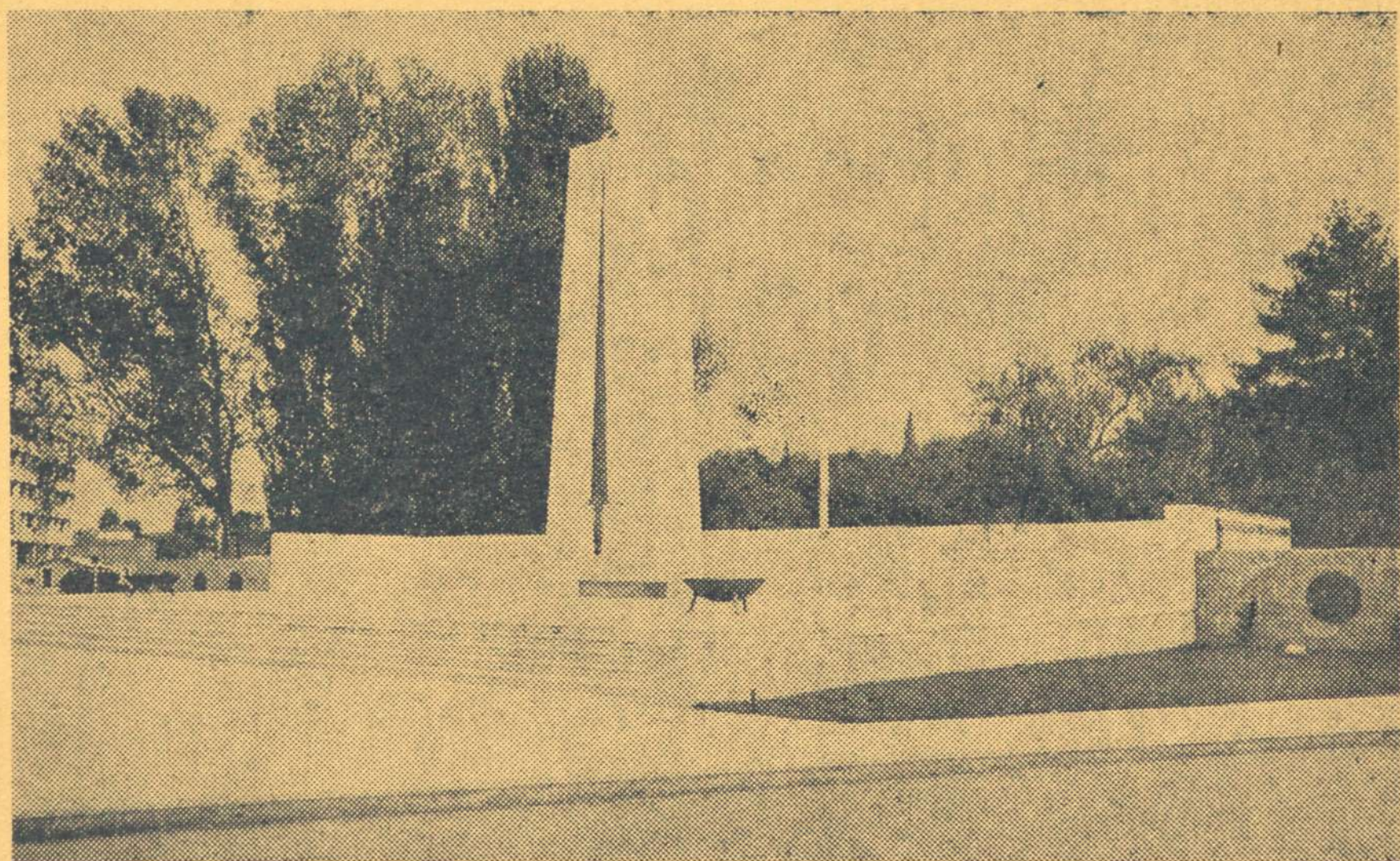

ΘΡΑΚΙΚΗ ΘΕΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ♦ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 8 ♦ ΙΟΥΝΙΟΣ 1974 ♦ ΔΡΧ. 10

Τὸ Ἡρῶν τῆς Κομοτηνῆς.

Γεώργιος Βιζυηνός

Λευκόσκιωτα κονάκια ήλιοφίλητα μέσ' στίς αὐλές
ἀπλώνονται στὴ χλωρασιὰ τῆς γῆς πέρα ὡς πέρα,
ἀβρανθισμένες γέρνουνε στὸ φράχτη τριανταφυλλιές
καὶ λυρικὰ σταλάζουνε μοσκιές μέσ' στὸν αἰθέρα.

Τὴ στέγη, ποὺ γλυκὰ σὲ θώρησε πρωτόχαρη καθὼς
ὠριάνοιγες στὸν ἥλιο τὸ θρακιώτικο τὰ μάτια,
μὲ βάκχιο μέθυσμα ἀγκάλιασεν ὁ φτερωτὸς κισσὸς
κι ἡ χλόη ἀναρριχήθηκε στὰ πέτρινά της πλάτια.

Τῶν πεύκων βελονόφυλλες βεργολυγοῦν οἱ φυλλωσιές
κι οἱ δεκοχτοῦρες χαρωπές στὰ ὕψ' ἀχνοπετοῦνε,
τ' ἀηδόνια μελοτραγουδοῦν στίς αἴθριες, μπλάβες πασχαλιές
καὶ τὰ χελιδόνια μέσ' στὸ ροδοφῶς σκιρτοῦνε.

Ἐκεῖ ποὺ σβηέται τὸ φεγγόσταγμα στὸ λίκνο τοῦ ἡλιοῦ,
—Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιαγιά, τὸν βασιλέα;—
Γιώργη, τὸν θώρησα στοὺς στίχους σου, σὰ λάμψη καντηλιοῦ
καὶ μονομιᾶς φτερώθηκα τ' ἀρχαϊκά μου κλέα.

Μυστήριό σου ἡ ὕπαρξη, ποὺ μοναχὰ οἱ Μοῦσες κλαῖν,
τοῦ ζέφυρου τ' ἀνάδεμα στῆς λεύκας τ' ἀκροκλώνια.
Ὡ θεῖο σὺ συντρόφισμα τοῦ πόνου μου, πουλιὰ μοῦ λέν,
καθὼς θρηνῶ τὸ γαλανό μου ὄνειρ' ἀπὸ χρόνια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΟΥΡΛΙΔΗΣ